The Timbertown Follies

Mr. Morgan.

Wat vliegt de tijd! Wat vliègt de tijd! Ik herinner me nog de eerste voorstelling van dit geestige gezelschap Engelsche matrozen . . . Dat is nu drie jaar zoowat geleden. ...De omstandigheden, waaronder dat aardige clubje werd saamgesteld maakte het geval dubbel aantrekkelijk. Ge herinnert u? Die menschen, bij de inneming van Antwerpen naar Holland gekomen, waren daar in het Groningsche interneeringskamp in 'n beetje trieste stemming. Ze verveelden zich, en moesten wat opgemonterd worden, en ze kwamen op het pleizierige denkbeeld, elkaar door kleine concerten en voorstellingen wat afleiding te bezorgen. Die kleine concerten en voorstellingen behoefden daarom nog niet veel om het lijf te hebben; het is al gauw aardig, wanneer men zich verveelt; een leuk liedje, een grappige voordracht, of leutig refreintje... het brengt er de gezelligheid wel in, zonder dat die prestatie op zichzelf nu veel te beduiden behoeft te hebben. Maar hier was het een ander geval, want de leiders van 't clubje waren de uitmuntende artisten Fred Penley en C. G. Godfrey, de eerste acteur en regisseur van goede bekendheid in zijn land en Amerika, de tweede teekenaar-dichter-zanger van qualiteit. Dus . . . . het was in orde met die concerten en voorstellingen, dat snapte een kind. Lang duurde het dan ook niet, of de vermaardheid der grappenmakers uit Timbertown (zoo genoemd naar hun loodsenkamp, de „houten stad",) kwam ver buiten prikkeldraad en omheining en Groningen verbreid te worden. De „Follies" traden in het publiek op. Niet te eigen bate, maar voor liefdadige doeleinden; zelf krijgen ze elk het niet luxueuze bedrag van *f* 5.— voor reis- en verblijfkosten per dag, en de club mag voor elke voorstelling *f* 150.— tooneelkosten enz. in rekening brengen. Dit is door de regeering vastgesteld. Zij zelven zullen zich dus niet vanwege hunne talenten in het vette der aarde wentelen, wat je noemt. Maar dat wordt ook niet verlangd. We mogen ook niet vergeten, dat de omstandigheden waaronder zij hier verblijven, ongewoon zijn. Het is in zekeren zin al iets, dat het hun geoorloofd is hun voorstellingen te geven, zou je zoo zeggen. Maar daartegenover staat, dat zij voor liefdadige instellingen al wel eenige tonnen bij elkaar gezongen en gespeeld en gewerkt zullen hebben . . . . Zij zijn dus dubbel en dwars hun plaatsen in het Hollandsche kunstleven waard, wil ik maar zeggen.

Mr. Morgan.

Een groote aantrekkelijkheid van die voorstellingen is, dat de Follies hun origineel karakter bewaard hebben, en niet „groot" en gewichtig zijn gaan doen. In het kamp moesten de decors en aankleeding met de allerbescheidenste van alle denkbare middelen gebeuren. Op het zwart en wit tooneel verbeelden vier stoelen een boot, een groen kleedje een grasveld; een palm-pot een park; zes houten kinderpakhuisjes het interneeringskamp; een tafellaken, zwierig neergesmeten, de zee.

De Follies dragen zeer fraaie witte Pierrotpakken, eenvoudig met zwart hier en daar gegarneerd; en bij hun meeste liederen en voordrachten houden ze die pakjes aan; maar met een nietsje, een snufje wordt dan het karakter van een speler aangegeven; een witte strooihoed en wandelstok maken er wandelaars of cafébezoekers van, enz.; alles gebeurt nog met die bescheiden middelen, die hun in het kamp ten dienste stonden. En dat eenvoudige, origineele, zonder ook maar èen keer te probeeren om meer te lijken dan ze zijn, — ziedaar een groote aantrekkelijkheid.

Een komisch nummer.

Het gaat alles even natuurlijk en gezellig; nooit van zijn leven zal het onder die menschen hun haar opkomen, om zich op te blazen, om voor meer door te gaan dan ze zijn. Nooit is er iets geforceerds, iets onechts in hun voorstellingen. Ze hèbben prachtige stemmen van de natuur gekregen; ze hebben van nature buitengewoon veel smaak, en die komt zoo goed in de aankleeding uit van henzelf en van het tooneel, en van alles wat maar verband ermee houdt. En dan precies te weten, hoe lang elk nummer zoowat duren mag. Hoe het programma eruit moet zien, wil het afwisselend zijn. En tusschen die afwisselende nummers toch nog voor de variatie nu en dan van die kleine leutige clowns-intermezzo's . . . Is het wonder dat deze menschen alom in den lande, waar ze ook optraden, zooveel bijval vonden . . . . dat waar er een groote weldadigheidssoirée of bazar of fancy-fair beraamd werd, de Follies in den arm werden genomen. Want diè hadden en hebben het geheim het publiek te trekken en zoo het geld voor de goede doeleinden als water (niet zoo dùn, maar zoo overvloèdig) naar binnen te doen stroomen . . . Ze gaven onlangs dan ook hun 200e voorstelling reeds. Dat feit bracht mij aan het begin van dit artikel tot den menschelijken uitroep: „Wat vliegt de tijd." Uitroep zeg ik. Want hoewel de zin een vragenden vorm heeft, zoo is mijn bedoeling toch heelemaal niet om het u te vragen, want u weet het al net zoo min als ik, al bent u verder nog zoo „bij", mijn lieve lezeressen, mijn vriendelijke lezers. Het is slechts bij wijze van spreken, of liever: bij wijze van schrijven.

***

Het is alles klinkklare gezelligheid bij zoo'n voorstelling van de „Follies" . . . . .

Het zwarte tooneeldoek rijst en in de tooneel-omlijsting, (ze is heel wat keertjes verkleind als lijst voor deze bladzijde gebezigd) ziet men de sierlijke wit- én zwarte Pierrots op een rij staan, met de wijde witte klapmouwen wuiven zij het publiek een welkom toe. Een zwarte Pierrot, de eenige tusschen al die witte, huppelt naar den vleugel, en preludeert: Een fijn, luchtig gezang, het intree-lied, weerklinkt...

Of wel: daarna . . . achterin de zaal, midden in een helderen zoeklichtstraal verschijnt een Pierrot: Penley. Hij zingt met zijn mooie, klankvolle stem, luchtig en lenig, en toch met een schaduw van melancholie erin, een amoureus liedje... If you were the only girl in the world, and I were the only boy.. en... hoe heerlijk dat wezen zou. En al zingend loopt hij midden door het publiek, en bij een dame gekomen, blijft hij staan, richt zijn amoureuze lied „Als jij eens het eenige meisje op de heele wereld was, en ik de eenige jongen".. direct tot haar, en geschandaliseerd staat de dame preutsch en pruttelend op, en verlaat boos de zaal. Het publiek snapt het niet dadelijk, maar gaandeweg begint er hier en daar een te lachen, en men doorziet het, en het publiek vermaakt zich kostelijk om 't geval met die dame, die even later heelemaal geen dame blijkt te zijn, maar een Engelsche marine-matroos, als dame verkleed. En deze „dame", ze mag dan oprecht gesproken geen dame zijn, gedraagt zich met dat al toch maar als een dame van je welste . . . Zij, of beter: hij, is een en al gratie en koddige behaagzucht. Deze dame is zeker niet een van de kleinste aantrekkelijkheden van de Timbertowns. Vroeger speelde Godfrey zelf ervoor, maar sinds deze op zee door de Duitschers werd gevangen genomen, heeft zich onder de

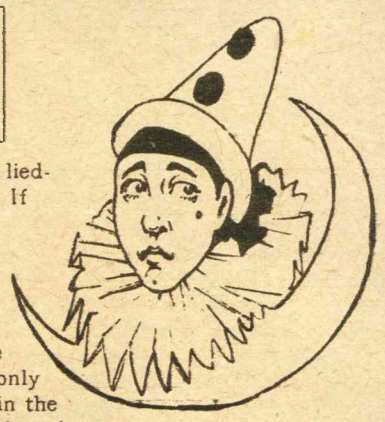

Mr. Fred Penley.

Follies een ander als een gracieuze mammezel ontmaskerd, Morgan n.l. Onze teekenaar heeft hem (haar) vereeuwigd; eenmaal te voeten uit en eenmaal in de van stoelen gemaakte roeiboot. Voorts hebben we Barnard, die op onovertroffen wijze imitaties van zwaarwichtige voordrachtskunstenaars en opera-zangeressen geeft, . . . Stevens met zijn prachtige stem, de koddige Hicks en Langdale. . . . . de gezellige Benwell . . . de . . maar wat zal ik u nog meer ervan vertellen. Wie ze zagen weten het zelf en wie ze nog niet zagen, moeten me vast beloven, dat ze zoodra de gelegenheid in de plaats van hun inwoning zich voordoet, eens zullen gaan kijken.

Zoo, ik heb nu het mijne er aan gedaan . . . Zij moesten dat nu maar beschouwen als een hulde aan hun uitstekendheid, nu zij onlangs hun 200e voorstelling gaven. Nog zooveel erbij, — zal ik hun maar niet wenschen, want hoe graag ik ze ook hoor en zie, voor mijn part gaan ze morgen naar hun land terug, want... dan is het morgen vrede. — *Kyf- Kyf.*

Mr. Barnard.

In de kano.